

thriller

Borůvková roklina

Kristýna
Sládečková

Borůvková roklina

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Kristýna Sládečková, 2026
Cover © Gabriela Sládečková, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7181-3 (pdf)

Borůvková roklina

Kristýna
Sládečková

VENDETA

Obsah

Prolog	5
I. Na Markvartce	9
II. Koláč a broskvovice	21
III. Lék na každou smuténku	31
IV. Spinkej, srnečko	37
V. Povinnosti zdejšího světa	55
VI. Negativ	61
VII. Čekání na zprávu	77
VIII. Erna	81
Čtyři litry borůvek	85
IX. Odpolední běh	89
X. Sbírání jablek	97
XI. Jízda na muchomůrce	105
XII. Příběh Erny	113
XIII. Mesiáš na kole	121

XIV.	Vidět za roh a napravit chyby	125
XV.	Renatino odpoledne	131
XVI.	Domovní znamení	137
XVII.	Houbařovo poselství	143
XVIII.	Kořeny, kořeny, kde je vám konec	149
XIX.	Prosím, pojd'	153
XX.	Rande s Petrem	155
XXI.	Uteč před lávou	165
XXII.	V penzionu	169
XXIII.	Výslech	175
XXIV.	Nechod' tam	189
XXV.	Na lovu	193
XXVI.	Pastouška, ve které straší	197
XXVII.	Prokletí Markvartky	203
	<i>Právní služby</i>	209
XXVIII.	Poslední rána	211
XXIX.	Markvartův pohřeb	221
	Epilog	229

Prolog

Září 2016

Zaparkoval na ulici lemované osmipodlažními paneláky. Zabouchl dveře, strčil si klíče do kapsy u džínů a rychlým krokem se vydal k jednomu z domů. Měl štěstí. Jméno Matějčíkovi na zvoncích našel hned. Na dveřích sice byla koule, ale stačilo do nich silněji strčit a dalo se projít. Netušil, ve kterém patře rodina bydlí, a tak mu nezbylo než vzít to pěšky po schodišti. Uspěl až v pátém patře. Zazvonil a po chvíli šramocení se dveře s trhnutím otevřely. Stál v nich namol opilý člověk s pískově žlutými vlasy a bledou kůží.

„Co ještě chceš?“ utrl se na návštěvníka opilec. „Já už takhle dál nemůžu, chci se přiznat. Už jsem ti přece říkal minule, že to nevydržím.“

„Zdeňku, počkej. Pojďme si o tom ještě promluvit!“

„Já si nechci povídat! Lenka je pryč. A s Matějem a Kačkou mám zákaz styku. K čemu je mi takovej život! Říkal jsi, že to bude všechno dobrý!“

„Je to dobrý. A bude to lepší,“ prosmýkl se kolem něj a vtlačil ho zpátky do bytu. Zavřel za sebou dveře

a sebevědomě došel do obývacího pokoje. Zdeněk ho šouravým krokem následoval a blekotal: „Já už s tím prostě nedokážu žít.“

„Dostal jsi prachy? Dostal. Tak s tím prostě žít musíš,“ řekl naprosto klidně. Usadil se do křesla, opřel si lokty o kolena a podíval se na třesoucího se muže proti sobě.

„Do čeho jsi mě to namočil?“ vzlykal.

„Ty sám ses do toho namočil. Sám sis nadělal dluhy na těch posranejch automatech. Já ti jen pomáhal.“

„Leda do pekla,“ propukl obyvatel bytu v hysterický pláč.

„Hele, udělal jsi pro mě službu, já za tebe zamázl dluhy, zachránil ti život i manželství. To, že jsi do toho spadnul zase, neházej na mě. Nemám s tím nic společného, tak co kurva řešíš. Já už ti žádný další prachy nedám.“

„Nech si svoje prachy. Já chci spravedlnost. Už tě nechci nikdy vidět!“ křičel.

Muž se postavil a chytil Zdeňku za ramena. „Zakázali ti styk s dětma, protože jsi gambler. Až se dozví, že máš na triku ještě něco mnohem horšího, odepíšíou tě úplně. Co sakra myslíš, že tím vyřešíš?“

„Byl jsem vyléčeněj. Nikdy bych se k chlastu ani hraní nevrátil, kdyby mě netížilo svědomí. Já už to chci někomu říct. A tebe stáhnou s sebou, ty hajzle,“ rozpráhl se po svém nečekaném hostovi. Ten hbitě zareagoval a složil ho jednou ranou, kterou mu vyšil nad levé oko. Než se Zdeněk stihl probrat, silné ruce nevítaného návštěvníka ho popadly a táhly na balkon. Opřel opilce o zábradlí a rychlým pohybem ho překulil přes nízké zrezlé zábradlí dolů. Než stačil Zdeněk vydat jakoukoliv hlásku, řítil se k zemi.

Muž jeho pohled zachytil. Poté, co se ozvala rána značící dopad na tvrdou zem, si otřel ruce do džínů a začal křičet: „Zdeňku, ne! Ty pitomče, co jsi to provedl!“ Vyběhl z bytu

a s hysterickým pláčem sbíhal schody z pátého patra dolů. Sousedí zmateně vybíhali na chodbu, zajímalo je, co se děje. Muž proběhl vchodovými dveřmi a sprintoval ke Zdeňkovi, který ležel na trávníku pod balkony ve zkroucené poloze, bez známek života.

Skočil na něj, plakal a řval. „Zdeňku, proč?! Ne, to ne. Ty pitomče, co jsi to provedl!“ objímal ho a hladil po vlasech. Mezitím se kolem něj seběhli sousedí z okolních bytových domů. Někdo z nich zavolal záchrannou službu, která byla na místě během pár minut.

„Pane, pusťte nás k němu!“ poplácal ho po rameni mladý lékař, který na místo dorazil. Zběžně skokana prohlédl a po krátké prohlídce zavrtěl hlavou a odstoupil od něj. Po chvíli na místo dorazila i policie a odháněla přihlížející.

„Dotýkal se ho někdo? Hýbal s ním někdo?“ rozhlédl se policista kolem sebe, protože poloha těla se mu zdála poměrně zvláštní.

„Ano,“ ozvala se hned všetečná sousedka. „Ten muž, který tak nařiká, ho objímal. Asi se znají.“

„Byli jsme jako dva bratři,“ vzlykal muž téměř až nepřítelně.

„Pane, musíte se uklidnit,“ vyzval ho policista a tiše zaklel. S tělem se manipulovalo, dav kolemjdoucích překážel a šuměl. „To je ten gambler z pátého? Prý mu utekla žena. Pil od rána do večera.“ Policista si nahlas povzdychl, pokrčil rameny a pomyslel si, že to je zřejmě jasná sebevražda, co jiného. „Toto je místo činu, rozejděte se, prosím,“ vyzval ještě jednou dav a čekal, až dorazí jeho kolegové.

„Snažil jsem se mu to rozmluvit,“ naříkal. „A on... Skočil. Chtěl jsem ho chytit...“

To už si ho ale k ruce bral druhý kolega, s profesionálním psychologickým výcvikem. Vidět sebevraždu nejlepšího

kamaráda na vlastní oči je příšerné trauma, se kterým se těžko vyrovnává.

Na Markvartce

Červenec 2022

Dvakrát se nadechla, prošla vrzajícími vrátky a vstoupila do chalupy. Okamžitě ji praštil do nosu zatuchlý zápach s nádechem myšiny a na chvíli si musela připomenout, že právě zažívá oslavný moment. Chalupa teď patří jí a nikomu jinému.

Potemnělá světnice vypadala ponuře. Předchozí majitel sem sice nechal přivést elektřinu, ale žádná světla v hlavní obývací místnosti nezbyla. Podle všeho tady přebýval nějaký feťák, který, než na něj přišli, ukradl, co mohl. I to byl důvod, proč byla tahle pastouška tak levná, že si ji Stela mohla dovolit. Tedy *dovolit* je silné slovo, skromné dědictví po babičce sice byl slušný základ, ale bez hypotéky by to nešlo, takže před sebou má ještě mnoho let splácení.

Chalupa se skládala jen ze tří místností. Světnice, ve které byla velká kamna a kuchyně, v rohu pod okny dlouhý

dřevěný stůl, u kterého možná kdysi vysedávala velká rodina. Z malé vstupní chodbičky vstup do dvou miniaturních pokojů, které mohly sloužit jako ložnice. Nyní v nich byl ztrouchnivělý nábytek, který bude muset všechen vyházet. Ale pokoje bude řešit až někdy jindy. Úkol číslo jedna je co nejdříve zprovoznit světnici, aby měla aspoň jednu místnost, ve které bude moct žít. Předchozí majitel se tady sice o nějakou renovaci pokusil, ale nedotáhl ji.

Přinesla si z auta úklidové prostředky, hlavně rejžák a desinfekci, a pustila se do úklidu. Vydrbala podlahu a stůl, okna, keramické hrníčky, které pod nánošem špíny vypadaly kouzelně, a řadu dalšího nádobí. Když umývala velký oválný talíř, málem ho hrůzou upustila na zem, když si všimla drobného hákového kříže z druhé strany. Tahle chalupa toho za dvě stě let své existence asi zažila hodně. Ale Stele to bylo jedno. Musela utéct na samotu, jinak by ji to šílené tempo zabilo. A na nic jiného než na zavšivenou chalupu na konci světa peníze stejně neměla. Ještě že aspoň splachovací záchod zde před smrtí předchozí majitel stihl udělat. Protože dřevěná kadibudka, která stojí na severní straně pozemku, vypadá strašidelně a Stela si nedokázala představit, co by ksakru dělala v noci, kdyby se jí chtělo na záchod?

Když byla po třech hodinách světnička jako ze žurnálu, začala vynášet věci z auta. Nafukovací matračku rozbalila na peci a položila na ni polštář s peřinou, oblečení nechala v kufrech pod stolem a začala dávat na místo kuchyňské náčiní. Rychlovarná konvice, dvouplotýnkový vaříč, který bude používat, dokud se neskamarádí s kamny, nejrůznější nádobí a hlavně spousta trvanlivého jídla. Na nákupy si do vesnice vždy dojede, ale je fajn tu do začátku něco mít. V budoucnu si třeba může i něco vypěstovat, přece jen dva

tisíce metrů pozemku není úplně k zahoeení. Kdyby je tedy z velké části nezakrýval všudypřítomný les.

„Je to fakt díra,“ povzdychla si. Záhy se však zasmála, popadla vědro a šla do koupelny natočit vodu z jediného kohoutku, který v domě byl. Voda tekla malým proudem, napadlo ji proto, jestli by nebylo rychlejší zkusit vodu napumpovat ze staré studny venku. Vyběhla ven a začala pumpovat. Když vědro do půlky naplnila, zaslechla za sebou zapraskání větviček a cizí hlas. Lekla se tak, že se jí podařilo kolenem kopnout do vědra a vše vylít. „Sakra,“ zaklela a vyděšeně se ohlédla. Její srdce začalo bušit jako o závod. Snad to s ní nešvihne.

„Nechtěl jsem vás vyděsit, pardon, jen pozdravit,“ omluvně se usmál.

„Aha,“ vypáčila ze sebe a další slova jí uvízla v krku. Ten muž vypadal poměrně mladě, něco kolem třicátky. Štíhlý se světle hnědými vlasy, v kraťasech a starém vytahaném triku a draze vypadajícími zářivými botami. Vypadá neškodně. Tento závěr Stelu trochu uklidnil, tak konečně zavřela pusu a vytlačila něco jako úsměv.

„Slyšel jsem, že tuhle chalupu někdo koupil. Jako malý kluk jsem si tady kdysi hrával. Rád tudy chodím běhat. Tak kdybyste třeba někdy potřebovala s něčím pomoct, téhle ruině to určitě dlužím.“

„Hmmm, dobře, stůl stm-,“ polkla a po chvíli cítila, že nejen srdce se uklidnilo, ale i třas nohou ustává. Sakra, proč se jen stěhovala na samotu, když to nezvládá. „Stůl bych potřebovala smontovat,“ vyhrkla bezmyšlenkovitě. A pak měla chuť se praštit do hlavy. Ten muž byl jen zdvořilý a ona už po něm něco chce.

„Jasně... Proč... Proč ne?“ řekl nejdřív nejistě, ale pak vystřelil ruku a zahlaholil: „Petr!“ Ona mu ruku nejistě stiskla

a špitla své jméno. „Stela. Uklízím, pardon. Tak mám... špinavý ruce.“

„To nevadí,“ pokrčil rameny a zmáčkl tlačítko na hodinkách. „No, už mám za sebou deset kilometrů, myslím, že mi to pro dnešek stačí. Tak vám s tím stolem pomůžu klidně hned.“

„To... to nemusíte. Přece mi nebudete pomáhat se stolem, když mě ani neznáte.“

„Stelo, my tady každého nového souseda vítáme s otevřenou náručí. Po odlivu lidí do města na začátku tisíciletí je to zase příjemná změna, že se lidé nebojí stěhovat se do takové divočiny. Takže, rád vám pomůžu, abych vám ten start trochu zjednodušil. Dovolíte?“ vzal jí vědro z ruky a začal do něj pumpovat vodu. „Neteče vám voda? Myslel jsem, že koupelnu starý Markvart přistavěl? Ale elektřinu tam máte?“

„Přistavěl, ale nedodělal. Záchod funguje, jeden kohoutek tam je taky, ale voda z toho teče pomalu. Tak jsem si říkala, jestli to z pumpy nebude rychlejší. Elektřinu mám. Jinak bych tu nemohla být – musím odněkud pracovat. Naštěstí i signál tu je,“ zasmála se a zastrčila si pramen vlasů, který se jí uvolnil z ledabylého culíku, za ucho. „Vy jste pana Markvarta znal?“

„Trošku ano. Zničehonic se tady objevil, někdy na konci devadesátých let. S kluky ze školy jsme si tady hrávali denně, chalupa byla prázdná, co si pamatuju. Takže jsme logicky byli šíleně naštvaní, že nám sebral naši zašívárnu. Dělali jsme mu naschvály,“ vstoupil do světnice a položil vědro na zem. „Chalupu podědil po prarodičích, ale protože žil v západním Německu, o dědictví se hlásil až v devadesátých letech. Rozprodal několik pozemků a začal rekonstruovat. No a pak zase zmizel.“

„Zpátky do Německa?“

„Nevím. Nikdo neví. Od roku 2003 ho nikdo neviděl a loni ho prohlásili za mrtvého. Proto to letos mohli konečně prodat. Je to dobře, protože když se rozkřiklo, že je to tady opuštěné, začaly se tu objevovat nejrůznější existence – od dobrodruhů milujících staré budovy až po fetišáky, jeden z nich byl dokonce hledaný za prodej pervitinu... Byla to ostuda. Sakra,“ plácl se přes pusu. „Moc mluvím... Tohle asi nechcete vědět, že?“

„Nevěřím na duchy a prokletí, jestli myslíte tohle,“ řekla rázně, i když to nebyla pravda, a odfoukla si neposlušný pramen vlasů z obličeje. „A že se to tu stalo cílem urbexu, tomu jen dodává prestiž. Dáte si kafe?“

„Dám. Co je urbex?“

„Najdete si starou opuštěnou továrnu, statek nebo další ruinu. A pak se tam vyfotíte. Nejlepší je, když o tom místě nikdo neví, nebo je těžko přístupné. Urbexeri ale většinou dodržují pravidla, že po sobě nesmí zanechat žádné stopy, nic si z místa odnést ani poničit. Většinou se ale pár kamarádům o místě svěří, ti to pošlou zase dál a pak to skončí třeba fetišákem jako tady...“ Zapnula rychlovarnou konvici, a když po chvíli začala syčet, ulevilo se jí. Zásuvky fungují.

„Teda, to zní punkově. Skoro bych čekal, že žena, která tohle ví, bude mít nesčetně náušnic a tetování.“

„Cože?“ vyprskla smíchy a nasypala kávu do dvou barevných hrníčků, které před chvílí vydrhla. „Tetování mám a piercingů jsem taky měla docela dost. Většinu jsem jich už ale vyndala. Vy teda umíte číst lidi.“

„Promiňte,“ zrudl a jemně sklonil hlavu. „Ukažte, kde máte ten stůl, pustím se do toho.“

„Nic se neděje, můžete si v klidu nejdříve vypít kávu...“

„Raději začnu, ať to stihnu, než se setmí. Žádné lampy tady asi nemáte, že?“

„Petrolejky... A jednu stolní lampičku mám v kufru...“

Petr zakroutil hlavou a poškrábal se na strništi na tváři: „Tak já to zkusím udělat rychle.“ Hbitě se do toho pustil, ale nebylo to tak snadné, jak to vypadalo. Stela netušila, jestli ho má nechat pracovat, nebo se s ním bavit. Udržování konverzace jí moc nešlo.

„A čím se živíte, jestli se mohu zeptat?“

„Online reklamou. Všechny ty otravný bannery, inzeráty a spoty na YouTube, to nastavuju já tak, abych přivedla mým klientům zákazníky na jejich e-shopy.“

„Uf, tak o tom já nemám ani páru,“ zahuhlal se šroubkem v puse. „Já jsem policista, místní.“

„A sakra...“ vyděsila se, protože od policie se držela vždy dál. „Teda vlastně,“ došlo jí, jak nezdvořile a podezřele to znělo. „Jsem ráda, že znám muže zákona, to se vyplatí.“

„No jasně,“ rozesmál se a utáhl další šroubek. „To vyznělo, skoro jako byste před zákonem prchala.“

„Jo, to by bylo blbý, prchat před zákonem a jako prvního souseda v novém domově potkat policajta...“ rozesmála se také a pak řekla: „Jen jsem se vždycky snažila být neviditelná. Žila jsem nějakou dobu v Thajsku a tam se před policií musíte mít na pozoru. Bez podplácení nic moc nefunguje, nechcete se s nimi dostat do křížku.“

„Vidíte, to jsem ani netušil. V Thajsku jsem nikdy nebyl. Co jste tam dělala?“

„Instruktorku potápění a do toho jsem měla pár svých klientů na dálku, na online reklamu. Ale jak začal covid, šlo to všechno do kytek. Vrátila jsem se do Česka a po dvou letech v Praze jsem toho měla zase plný zuby. Chalupa na samotě mi přišla jako super nápad...“

„Jasně, nový životní start, nové možnosti. Tak ať se vám tu líbí!“ zvedl jeden ze šroubků do vzduchu a pak s ním slavnostně ťukl o stůl. „Tak a je to!“ zvedl se.

„Můžu vám něco ještě nabídnout?“

„Ne, děkuji, už radši půjdu, než bude úplná tma. Než seběhnu na rozcestí k pomníčku, bude trošku bojovka nepřizabít se o ty kořeny po cestě.“

„Můžu vás hodit, jestli chcete...“

„Prosím vás, dva kilometry uběhnu raz dva,“ Stela si všimla, jak hezky se umí usmívat i zelenohnědýma očima. „Na shledanou.“

„Tak dobře. Opatrně. Mějte se,“ zamávala mu a on spěšně vyběhl ze dveří.

Když jeho silueta zmizela pod kopcem, Stela si vytáhla vinnou skleničku a nalila si dvojku červeného vína. „Tak ať se ti tu líbí,“ zašeptala sama sobě a sedla si před chalupu na ztrouchnivělou dřevěnou lavici u ohniště. Snad se pod ní neproboří. Jak se stmívalo, zvuky lesa byly čím dál hlasitější. Cikády a cvrčky slyšela z louky pod kopcem, houkání sov z lesa, který byl všude kolem, nejrůznější ťukání a křupání větviček a šustění. Zavřela oči a zvuk si užívala. Napila se vína a chvíli ho jen tak povalovala po ústech a užívala si jeho plnou chuť. V tom zvuku přírody jí chybělo jen šumění moře. Za ty dva roky v Thajsku si na něj zvykla.

Odjela tam v šestadvaceti. Práce v agentuře jí lezla krkem, sdírali ji z kůže, platili málo a ještě práci obětovávala veškerý svůj volný čas. Do toho se s ní rozešel Tomáš, obchodák, který tvrdil, že se svou ženou už dlouho nežije a brzy se určitě rozvedou. Na výroční ples s obchodními partnery ale přišel s ní. Na rozvod nevypadali a Stela pochočila, že je prostě jen pouhopouhá milenka. Rozhodla se, že odjede někam surfovat, aby si vyčistila hlavu. A když našla

akční letenku do Thajska, která stála třetinu běžné ceny, neváhala ani minutu. Pracovala a ve volném čase surfovala. Měla se tam skvěle. Než přišel covid a všechno se rozpadlo.

—

Stelu vzbudily sluneční paprsky. Na peci se jí spalo kupodivu velmi pohodlně. A to ráno, do kterého se probudila! V ten okamžik si byla naprosto jistá, že koupě byla dobrý nápad. Otevřela okno a chvíli si jen užívala pohledu do zahrady. Do zelené trávy, která byla natolik prorostlá mechem, že byla na chůzi pohodlná jako polštářek. Na starou meruňku, která vypadala, že Šumavu z duše nesnáší a jen ji trpí. Majestátní dub, který asi pamatoval celou dřevařskou historii tohoto kraje. Na starou zahradní židli, která už je jen na ozdobu. Několikrát se zhluboka nadechla čerstvého vzduchu a připadala si jako ten nejšťastnější člověk na světě. Její historie byla daleko, schovaná, nepodstatná. Byla teď a tady. Stela I., královna lesního porostu.

Už už si představovala, jak jí poddaní trpaslíci nesou čerstvě nasbírané lišky na omáčku, když ji ze snění vytrhlo zapískání. Popadla retro konvici, která byla ve skutečnosti úplně nová, ale stylem připomínala staré časy. Honosila se žlutomodrými kvítky na bílém podkladu a připomínala součást čajového setu ze třicátých let. Dostala ji k Vánocům od matky, která trendy milovala. Nikdy si moc nerozuměly, ale tiše se trpěly. Korunu tomu asi nasadila sama, když se od ní ve dvanácti letech odstěhovala k otci a po jeho smrti k babičce. V posledních letech se vídaly málo a udržovaly spolu čistě formální vztah. Navštěvovaly se vždy v létě, na babiččiny narozeniny a o vánočních svátcích. Tedy pokud Stela nebyla zrovna někde ve světě.

Nalila si veliký šálek kávy a rozbalila croissant, který podle data spotřeby vydrží opravdu hodně. Nebyla to taková pecka jako pečivo ze smrčinské pekárny, která byla také jedním z významných faktorů, který ji přiměl podepsat rezervační smlouvu na chalupu. Ale když si ho namočila do kávy, šlo to. Vytáhla si mobil a pročetla si zprávy. To v ní ale po pár minutách začalo budit zmar a nechut, tak toho nechala. Rozčesala si zašmodrchané vlny a pak je vtlačila do pevného culíku, který k ní prostě patřil. Nenosiла rozpuštěné vlasy, neměla to ráda. Potřebovala mít kontrolu nad svým zorným polem. Při surfování, bruslení, jízdě na kole, vždy. Nesnášela, když jí vlasy padaly do obličeje. Prý je to škoda, že je nenosí nikdy rozpuštěné. Ale ať se jdou ostatní bodnout. Navlékla si dlouhé kalhoty, přece jen, jde do lesa a nemusí hned skončit s rozdrápanými lýtky. K nim si vzala zelenkavou košili a natřela si obličej hydratačním krémem. Malovat se kvůli lesním skřítkům nebude. Aspoň dneska ne.

Vyšla před chalupu a vydala se pěšinkou směrem do lesa. Do vesnice se půjde projít až jindy, teď si chtěla užít toho krásného slunečného dne. Zkontrolovala si, že má s sebou telefon, protože se chystá sejít trochu z cesty, mrknout, jestli už rostou borůvky a možná i houby. Do proutěného koše si naskládala jak borůvkářskou, tak houbařskou výbavu. Přece jen, před třemi dny byl docela intenzivní slejvák a teď je teplo. Asi po třiceti metrech sešla z cesty, pohladila rukou buk pokrytý hustým, temně zeleným lišejníkem a těšila se na okamžik, až bude okolí chalupy znát nazpaměť a chodit bez mapy v telefonu.

Jaké štěstí, že má kousek od chalupy tak nádherný les plný nejrůznějších stromů, mohutných smrků, majestátních buků, sem tam bělavá bříza či javor. V příjemném

tichu bylo slyšet jen padání šišek, ševelení ptáček a sem tam urputné ťukání datlů.

Užívala si to. Sama byla překvapená, jak je jí tu příjemně, cítí bezpečí a nic ji neděsí. Jednotlivé stromy si hladila a připadala si jako víla, královna tohoto lesa. Jako by opravdu patřil jí. Po chvíli narazila na borůvčí. Jeden keříček byl borůvkami obsypaný, tak se k němu skrčila a začala si strkat modré bobulky do úst. Ještě nebyly tolik sladké, ale na koláč už by to bylo. Když se borůvek dosyta najedla, začala je sbírat do plastové nádoby, kterou si s sebou přivezla. Po chvíli se před ní otevřely celé plantáže plné borůvek. Radostně je trhala. Mezi keříky vždy našla pár orvaných keřů, na kterých chyběly jak borůvky, tak většina listů. Že by to nějaké zvíře takhle ožralo? Popošla kousek dál, ale zdemolovaných keřů tam bylo mnohem více. Pak na zemi našla hřeben.

„Kdo si tohle může dovolit,“ zašeptala našťavaně. „Ma-gor,“ ulevila si. Používání hřebenu na borůvky je bezohledné, protože vždy ničí borůvčí. Asi ho tu někdo zapomněl, dobře mu tak. Vyhodí ho a bude. Hodila si ho do košíku a pokračovala dál. Po několika krocích však úlekem vyjekla a upustila proutěný koš. Borůvky se asi rozsypaly, ale veškerá chuť na koláč Stelu stejně okamžitě přešla.

Nohy. Na zemi někdo ležel. Pohorky, plátěné boty a šustáková bunda. Stela pomalu přejížděla zrakem po postavě, jako by chtěla dát dostatek času mozku, aby zpracoval, co vidí. Když zrakem dorazila k blondaté hlavě, na které se rozlévala velká rudohnědá skvrna, zakřičela. Nejdřív se chtěla dát na útěk ihned, ale pak se k postavě se vším odporem sklonila a přitiskla prsty na zakrvácený krk. Nejen že byl chladný, ale nenahmatala žádný tep. Na nic nečekala.

Běžela zpátky k cestě. Vůbec neváhala, kudy jít. Tím, jak si jednotlivé stromy ohmatávala, jako by se jí vryly do paměti. Z cesty už to bylo jen pár kroků k zatáčce k její chalupě, kde chytí signál, aby zavolala policii. Zavřela za sebou vrátka, proutěný koš hodila k levé straně střechy, pod kterou bylo vyskládané dříví, a zuřivě napumpovala vědro vodou, aby si v něm mohla pořádně vydrhnout ruce, které byly lepkavé od krku oběti. Poté vběhla do chalupy, zavřela za sebou na zástrčku a sedla si do kuchyně. Zavolala policii a pak jen zírala do prázdna. Měla chuť dát si panáka, ale bála se, že by se odpojila od energie lesa a nedokázala místo najít. Nalila si z konvice trošku vychladlého čaje z rána, ale měla pocit, že popíjí čirou temnotu. Stála u okna a zírala ven, ve strachu, co se tam venku děje. Za chvíli se ozvalo zabušení na dveře.

„Stelo,“ usmál se na ni hnědovlasý policista, když otevřela. Byl to Petr, běžec, se kterým již měla tu čest. „Mrzí mě, že se potkáváme při takové příležitosti. Můžete jít s námi a ukázat nám, co jste v lese našla?“

Beze slova přikývla a jako ve zpomaleném filmu vyšla před chalupu. Všechny zvuky slyšela z daleka, všude jen ticho. Petr a nějaký další policista ji následovali. Zatočila u svého buku a bezpečně je dovedla až k mrtvole. Po chvíli se místo začalo hemžit velkým množstvím lidí. Muž v civilním oděvu, pravděpodobně nějaká vyšší šarže, jí položil několik otázek. Proč byla v lese, v kolik hodin to přesně bylo, jestli oběť znala, jak dlouho tu bydlí. Strojově odpovídala, svůj hlas jako by slyšela z dálky. Když jí policista poděkoval za spolupráci, jako v mráкотách se vrátila do chalupy.

Otevřela si láhev bílého rumu a nalila si pořádného panáka. Žádné vychutnávání, jednoduše ho do sebe kopl. A pak jí začaly téct slzy.

II.

Koláč a broskvovice

Dorota Lukášková zalévala muškáty zdobící okna jejího domu i přilehlou terásku, na které měla neformální hospodu. Často se jí totiž stávalo, že se na její terásku usadil nějaký turista a dožadoval se nápoje, protože si zkrátka myslel, že se nachází v hospodě. Dorotu to zpočátku štvalo, ale pak v tom zahlédla příležitost, naplnila si lednici chlazenými nápoji a každého zbloudilce nejen že obsloužila nápojem dle jeho výběru, ale často nabídla také domácí koláče, štrúdl, slané pečivo – co ji zrovna bavilo péct. A pokud by ji někdo někdy kontroloval, jestli tady nepodniká na černo, nic by jí nemohl vytknout. Limonády i pečivo přece může chystat i pro vnoučata či sousedky.

Poté, co orosila muškáty i květiny na terásce, otřela stoly a na židle umístila pohodlné podsedáky. Bude krásný den, takže turistů půjde kolem Dorotiny chalupy dost. Tak snad zase někoho naláká. Od té doby, co začal covid a čeští turisté vzali svou vlast útokem, se jí začalo celkem dobře

dařit. Dokonce sem tam udělá výletníkům párek, ve sklepe má naložené utopence i hermelíny. Jídelní lístky nevede.

Její chalupa stála na velmi dobrém místě. Kus pod rozcestím, na kterém se sbíhaly hned tři turistické trasy. Většina turistů, co zaparkovala dole ve Smrčině na hlavním parkovišti, tak vždycky musela projít tudy, aby se na rozcestí dostala. A cestou zpátky, když věděli, že je před nimi ještě skoro dvoukilometrová cesta k parkovišti, se u ní zastavili. Teď je ještě brzy. Vzala si kosu a šla za chalupu pokosit trochu trávy pro králíky. Pak se vrátila zpět do kuchyně a zadělala těsto na borůvkový koláč. Už krásně rostou. Vnučka Jolanka jí včera nasbírala spoustu borůvek. Jolanka je rozmazlený spratek, podle své matky za to nemůže, je prý „hyperaktivní“, ale Dorota o tom věděla své. Naštěstí si s vnučkou dovedla poradit. Vyhnala ji do lesa a řekla jí, že pokud nenasbírá plnou mísu borůvek, přijdou si pro ni vlci a roztrhají ji. Vysloužila si sice oslovení babizna zlá, ale pak se Jolanka vrátila z lesa spokojená, vyprávěla o tom, jak jí se sběrem pomáhali trpaslíci a že spoustu borůvek snědla.

Dorota jí za to slíbila koláč, snacha si pro něj snad večer zajede. Jak ta byla překvapená, když jí hyperaktivní Jolanka usnula v autě! Musela se nahlas rozesmát. Ty dnešní ženské ty děti tak sledují a nenechají je se pořádně vyřádit. Na koláč bylo zaděláno a kolem chalupy prošla rodinka se dvěma většími dětmi.

„Mamíí, já chci limču,“ volala asi desetiletá holka.

„Andulko, už jsme skoro u auta,“ oponovala maminka.

„A já chci kolu,“ zabručel o něco starší kluk. Dorota už to znala. Nezasahovala a jen scénu pozorovala.

„K autu už je to kousek.“

„Chcípnu, než tam dojdeme,“ postěžoval si kluk.

„Měl sis s sebou vzít víc vody,“ vložil se do toho tatínek.

„Tati, ale říkal jsi, že na dovolený si můžeme trošku vyfotit kopejtka, ne?“ hrála dívka na city.

„Vyhodit z kopejtka,“ rozesmál se tatínek. „Tak dobře, ale jen jednu limču, jo?“

Rodina se nahrnula na terasu, usadila se ke stolu a Dorota k nim svižným krokem přišla. „Dobrý den, mohu vám nabídnout něco k pití? Z limonád máme coca-colu, sprite, fantu, tonic a dále různé džusy, případně domácí bezinkovou limonádu. Z piv mám lahvovou Plzeň, Strakonického Dudáka a Regenta.“

„Já chci colu,“ broukne kluk. „A já fantu,“ přidá se dívka.

„Pro mě tu domácí bezinkovou limonádu,“ zvolila si matka. Vybírají si ji všechny ženy ve středním věku. Těžko říct proč. Že by nějaká móda? Nicméně pro Dorotu je to čistý zisk. Bezinkovou limonádu vyrábí sama a ví, že si za ni může říct až šedesát korun a turisté to zaplatí. Cenu si však upravuje podle toho, jak jsou jí návštěvníci sympatičtí.

„Já bych poprosil Regenta, toho jsem nikdy neměl. Všude tady mají toho Dudáka v okolí,“ poprosil tatínek. Dorota přikývla a usmála se.

„Nějaké drobné pohoštění? V kuchyni mám rybízový koláč, jahodové knedlíky, ze slaneého případně párky, domácí klobásu, nakládaný hermelín či utopence.“

„Ne, my nebudeme jíst,“ snažila se maminka, ale děti se ihned začaly rozčilovat, že mají hlad. Ten měl pravděpodobně i tatínek, protože si bez dlouhého přemlouvání objednal klobásu. Pro děti párky v rohlíku a jeden rybízový koláč na ochutnávku.

Dorota se přesunula do kuchyně. „Bingo,“ usmála se a nachystala nápoje. Hezky je naaranžovala na starý dřevěný táč a donesla návštěvníkům na stůl. K ohřátým párkům a klobásě dala místo jednoho kusu koláče dva. Jen

tak, věděla, že by se děti o jeden dílek hádaly. A taky jí bylo jasné, že za to dostane příjemné dýško.

Když rodina platila, Dorota si řekla o tři sta korun, k čemuž dostala ještě dalších třicet korun jako spropitné. Měla radost, den začal skvěle.

„Máte to tady nádherné,“ řekla paní a rozhlédla se po dřevěné terásce. „Jak je ta chalupa stará?“

„Skoro dvě stě let. Je z roku 1829.“

„Úžasné. Žijete tady celý život?“

„Ano, od narození až do smrti, doufám,“ zasmála se.

„Vy doufáte, že umřete? Ty jo!“ spráskla ruce holčička.

„Andulo, chovej se slušně,“ napomenula ji matka.

„Omlouvám se, vyjádřila jsem se špatně. Chtěla jsem tím říct, že doufám, že mě odsud už žádné okolnosti nevyženou, jako mé předky. Ale to už je historie, nad tím už dnes můžeme mávnout rukou,“ usmála se smutným úsměvem a spěšně posbírala nádobí, aby nedostala další otázky. Takhle tomu jen nechá magický dozvuk a rodina se cestou domů bude bavit o tom, jestli předky té smutné paní zabili ve válce, odsunuli, protože byli Němci, a podobně. Nedávno se její chalupa objevila na TripAdvisoru. Dorota s internetem moc neuměla, kromě posílání mailů a internetového bankovníctví, ale když jí tohle syn Luďa ukázal, měla z toho radost. A hlavně si všimla, jak moc tam lidé vyzdvihují pohnutou historii rodiny. Ona zas tak pohnutá nebyla, vlastně skoro vůbec, ale tajemství je tajemství. Uložila si výdělek do kasičky a rozesmála se. Netušila, že bude mít tak prima důchod.

Otřela stůl a vrátila se do kuchyně. Těsto již bylo vykynuté, tak se pustila do přípravy borůvkového koláče. Než ho dala do trouby, usadil se na terase mladší pár, kluk a holka, určitě pod třicet. Ona si dala bezinkovou limonádu

a jahodové knedlíky, on utopence a plzeňské pivo. Domáci bezinkovou limonádu si vzali s sebou, takže vydělala další tři stovky. Dýško nedali, ale co, v kasičce má za dnešek už pěkně nasysleno. Jestli dneska překoná tisícovku, pěkně si Slávka večer podá. Pořád si z ní utahuje, že je bába podnikatelka a že by měla radši plést svetry u televize.

Slávek je o deset let mladší než ona. Když se brali, bylo mu osmnáct a jí dvacet osm. V té době už byla skoro odepšaná. Slávek byl potížísta, kterého bylo potřeba někam uklidit a zklidnit. Měl za sebou řadu krádeží, vloupaček a hrozil mu kriminál. Jeho rodiče ho potřebovali dostat pryč a venkov a absolutní samota se jevily jako dobrý nápad. Vyslali ho sem za těžkou prací v lese, která ho unaví a neumožní mu dělat hlouposti. A taky ho dali dohromady s Dorotou. Jejich matky se dobře znaly a viděly ve sňatku jen výhody, například lepší pověst pro oba. Svatbu měli v hospodě u známých v Dlouhé Vsi a nakonec to byl skvělý večírek. Dorota se ztřískala, jak zákon káže, Slávek taky a celý den potom oba střídavě zvraceli. Sblížilo je to. Nikdy si nemyslela, že si k tomu člověku najde cestu, ale poměrně rychle si sedli a stal se z nich nejen opravdový pár, ale skvělí přátelé. Ale teď ji mrzelo, jak si z ní dělá srandu, že je důchodkyně. Přitom už je v důchodu deset let. Práce nebyla, tak co měla dělat? Stěhovat se na stará kolena? On pracoval celý život v místních lesích jako těžař a do důchodu se mu nechtělo ani trochu. Kácení stromů a obecně práci v lese miloval a říkal, že doufá, že umře na place. Tak proč by ona nemohla podnikat? Která sedmdesátiletá baba je schopná vydělat za den tisícovku? Ten ještě uvidí.

Vytáhla z trouby první borůvkový koláč a vložila tam další. Celou kuchyní se rozlinula libá vůně borůvek, až

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Borůvková roklina.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.